

33 / 1920/09

ქართული
საბჭოთაო
ფართო
და
საზოგადოებრივი
საბჭოთაო
ფართო
და
საზოგადოებრივი

საბჭოთაო ფართო და საზოგადოებრივი

გვირგვინოსანი სასიძოვები.

№ 13

1920 წ. თებერვლ. 15

19552

ქ-ნი ანტანტა. (ჰუნგრეთს) აბა, ჩემო გოგონა, ამოირჩიე ამათში რომელი უფრო პოგწონს? ჰუნგრეთო. ორივე წყალმა წაიღოს.

ქვორუმი.

გუშინწინ განსაკუთრებულის ხალისით მივდიო-
დი დამფუძნებელ კრებაზე დასასწრებლათ. ვფიქ-
რობდი:

— მივალ, ვნახავ, ან შენგლოია, ან გობჩია
სიტყვას იტყვის და ამ ჯაფრიან გულს გადავაყო-
ლებ მეთქი.

როგორც ხედავთ, განზრახვა სრულიად უმანკო
და უპრეტენზიო მქონდა.

ჯერ კიდევ თორმეტი საათიც არ იყო, როცა
სასახლის კიბეს შევუღეჭი. ამ დროს ჩვეულებრი-
ვით ეორეკ მაღალგოვი დადის ოთახიდან ოთახში
და აგონებს დეპუტატებს სხდომის დასაწყისის მოაზ-
როებას.

დღეს კი სწორეთ შუა კიბეზე შემეხეჩა ჩემი
მეგობარი ზიპო და ჩვეულებრივის მხიარულებით
გაღმომძახა:

- საით, ეშმაკო?
- დამფუძნებელ კრებაზე, ჩემო კარგო.
- კრება დაიხურა!
- რას ამბობ, ზიპო? როგორ თუ დაიხურა?
- ქვორუმი არ დარჩა!

ჭირის ოფალმა დამნაშა. სიტყვა „ქვორუმი“ ვერ
გავიგე. თავმომწონე კაცი ვარ: კითხვაც შემრცხვა.
ახ, ღმერთო ჩემო, ეს როგორ მოხდა, ზიპომ იცის
ვინ არის ქვორუმი და მე კი არ უნდა ვიცოდე?
არა, არა, კითხვა არ შეიძლება, ეს თავის მოქრა
და სირცხვილის ჭამა იქნება.

- რატომ არ დარჩა, მეგობარო?
- არ მოვიდა.
- შე კვი კაცო არ მოვიდა რა!.. მისი ნება
თუ იქნება, არასოდეს არ მოვა.
- არ მოვა და რას უზამ...
- როგორ თუ რას უზამ... ჭავიტერ და ისე
მოვიყვან.

— რომელ ერთს დაიტერ, რომც დაიჭირებო-
დეს.

მაგრამ დაჭერაც არ შეიძლება.

ამ მცირე ლაპარაკიდან მე უკვე გავიგე რომ
ქვორუმი ბევრი ყოფილა და ცნობის მოყვარეობა
უფრო გამეზარდა.

— ვითომ რა იქნება რომ დავიჭიროთ. უც-
ხოელიც რომ იყოს...

— უცხოელობა არაფერია, ჩემო ეშმაკო, სა-
ქმე შეუვალობაა.

— თუ არსად არ შედის, პირდაპირ ქუჩაში მოპ-
კიდეთ ხელი.

— შედის, როგორ არ შედის, შე კაცო, მაგ-
რამ თითონ არის შეუვალი, ხელს ვერაფერ ახლებს.

— ღონიერია?
— რის ღონიერი, რას ამბობ. კანონითა აქვთ
მინიჭებული ასეთი უფლება. ყველაფერი მისი ნებაა.

პირდაპირ დავიბენი. თითქმის ყველა
ბობის პირს ვიცნობ ამ ქალაქში, მაგრამ ეს ქვო-
რუმი, რომელსაც ასეთი შეუვალობა ჰქონია, სად
გამომეპარა, ვეღარ გავიგე.

— თუ მასთან აღარაფერი გადის, რატომ არა
სთხოვთ, ჩემო ზიპო?

— თხოვნა ყელაზე ნაკლებ გადის, ჩემო. ეშ-
მაკო, თორემ პრეზიდენტი თხოვნის მეტს რას აკე-
თებს.

— მაშ რას აპირობთ?

— წარმოიდგინე, შენთვისაც გვინდოდა გვეთ-
ხოვა, რომ ერთი „ეშმაკის მათრახში“ გამოხატო-
ლაზათიანდა.

— დიდის სიამოვნებით, მაგრამ სურათს ვინ
იშოვნის. ხომ იცი უსურათოდ შეუძლებელია.

— მთელ გრუპას მოგცემ, ყველანი იქ არიან.

— ქვორუმები?

— ა?

— ვინ არიან გრუპაში?

— დეპუტატები.

— მერე?

— მერე დახატე.

— კი მაგრამ ქვორუმი?...
— ეგ შენ უნდა გამოიყვანო.

აუწერელ უნუგეშო მდგომარეობაში ჩავარდი!
ისეთ გუნებაზე ვიყავ, რომ თუკი მაშინ ქვორუმს
სადმე გადავყროდი, პირდაპირ შემომაკვდებოდა.
გამოვეთხოვე ზიპოს და ფრაქციის ოთახში ანტი-
პოსთან მივიჭერ.

- ანტიპოს გაუმაუჯოს.
- გაუმაჯოს ეშმაკს.
- ასე აღრე რათ დაიხურა კრება?
- ქვორუმი არ შესდგა.
- ვითომ რა მინდაო?
- ვერ ასწრებენ, ჩემო ეშმაკო?
- რა ცალები ჰკილიათ?
- ყველანი სამსახურში არიან, პასუხსაგებ სა-
მსახურში.
- მაინც?
- მაინც... ქალაქთა კავშირში, ერობებში, სა-
ბქოში..

მე თვალები დავაჭყიტე, აღრინდელზე კიდევ
უფრო დიდ საგონებელში ჩავარდი. ქალაქთა კავ-
შირში ნიკო და მელიტონი მსახურებენ. ნუ თუ
ესენი არიან ქვორუმები? დასწყევლოს ღმერთმა,
იქნებ ახლა მოიგონეს ასეთი სახელი! არც არავინ
ერობის მოსამსახურეთაგანი არა ჰგავს ქვორუმს.
შეიძლება ქალაქის თავი.. არა, არც იმაზე ითქმის.

თავბრუ დასხმული მოვბრუნდი და შინისკენ
გამოვეშურე. თაროზე ტეხნიკურ საზოგადოების
მიერ გამოცემული სიტყვარი მეგულვებოდა და
მთელს იმედებს იმაზე ვამყარებდი.

— კვ... კვ .. კვ... გულის ფანცქალით ვიმე-

ორბედი და მთრთოლავი თითებით ვფურცლავდი სიტყვას.

- კვადრანტ — წრიოთხედი..
- კვადრატ — წესფართი..
- კვასცი — შაბი.
- კვაშენიე — ფუება...
- კვიტანცია — ქვითარი..

ქვორუმი კი არსად! ქვორუმი კი არსად!
აღბათ ამ სამწუხირო ამბავმა გული შემიწუნა,
ვინაიდან, როცა გონს მოვედი, საწერ მაგიდაზე
მელნის ტბა იდგა და შიგ ეს ფელეტონი ცურაობდა.
ეშმაკი.

შექანჯალბეულის ლექსი.

I.

ჰო, ჰო, ჰო, ჰო!! როგორ ცივა!!
უჰ, უჰ, უჰ, უჰ,!! როგორ ცინავს!
ჩემი ტვინი გაუყინავს,
და კოსროს ქვეშ ყვაფი ფრინავს...
რა ვქნა, ღამით რომ არ მიძინავს,
მცივა, ტანი მთლად მიზრება,
ვინ მოსთვლის რა მესიზმრება,
რა ვქნა, ძილში ვიცი შფოთვა,
წუხებელ ასე ვიწყებ ბოდვა:
„რატომ ელტვით ყველა თბილისს,
სიძვირება ძმავ, აქ ფქვილის,
ვერ იშოვნით სანოვაგეს,
მოკვდეთ, პასუხს ვანო ავებს?..
ყველამ აქ რომ მოიბრინოთ,
ვერ იცხოვრებთ ხომ უბინოთ,
ისევე გადაგასახლებენ... —
რაო?!? ხელსაც ვერ გახლებენ?!?
აღბად მზად გაქვს შენ ადგილი,
გეყოლება აქ ძმობილი,
ამ მომენტში დიდი „მსხვილი“,
ან მოყვარე, ნათლობილი,
ან და შენი გვარის შვილი —
მაშინ გელის ყოფნა ტკბილი,
კამა-სმა და ბინა თბილი.
შეგობარი, ძმავ, ბევრს ნიშნავს:
— ხელად ადგილზე დაგნიშნავს,
„მოგათავსებს“ უცებ საღმე,
მიტომც ერთ სტოლს ორმოცამდე
გარს უსხედან ქალ-ვაჟები,
მკვირცხლები და გიჟვაჟები,
თითქოს ქონდეს მათ ქორწილი!..
რატომ აგიტყდა სიცილი,
შენს პირს შემწვარი წისქვილი!..
ერთი გობი ქატო ფქვილი...

II.

ღიპტი-პიტო, ღიპტი-პიტო...
ღიპტი-პიტო, დაპთი, დაფთი!

გაგვიძვირდა უცებ — ნავთი,
რით მოვხარშო მაშ, საჭმელი,
ჩემს ოთახში უკუნ — ბნელი...
მქონდეს მაინც ელექტრონი!!
როგორ წახდა ჟამი, დრონი...
რომ არა გეყავს ჩვენ პატრონი...
მაინც, მქონდეს ტელეფონი,
შორს მანძილზე გასაგონი,
ქალებს უწყო მასლაათი:
თებრო, კესო და ალათი
ხშირ-ხშირად გამოვიძახო,
და გავიგო საქმე მათი:
თეატრში თუ მიდის ნატო,
კაბას თუ იკერავს კატო,
ან ხომ არ მემდურის ნინა,
ჩემმა ძაღლმა რომ უკბინა...
ვაჰმე... ეშმაკმა მიჩქინა,
ქკუა ძალზე ამატკინა.
ჩამაფრქვიეთ ცხვირში ქინა,
თაგბრუ მესხმის... დამეძინა!

III.

ლალე, ლალე, ლალე...
მითხარ, გენაცვალე,
ჩემი „საქმეები“
მაუდს ქვეშ დამალე?!?
შემისრულეთ მალე,
აქ სვლით დავილალე,
მოვკვდი, შემობრალე!
— ლალე, ლალე, ლალე!!
კიდევ მოდი ხვალე!!
გესმის? მოდი ხვალე!!
გული გამიწყალე,
გასწი, გამეცალე,
ნერვი ამიშალე!!!.

IV.

ჰერი, ბიჰო, ჰერი, ჰერი!!
ზეიმებზე დავითვერი!!
თებრო, გულქან, გერასიმე,
ხომ კი, კარგად ვიზეიმედ!
გავიფუყეთ, გავიჭიმეთ:
იქ ზეიმი, აქ ზეიმი,
დღეს ზეიმი, ხვალ ზეიმი,
ზეგ ზეიმი.. სულ ზეიმი.
ჩქიმი ცოდვა, ბრალი ჩქიმი..
საქართველო, ძმავ ყველგანა,
იცვნეს, ხუმრობაა განა!
ჩვენზე ხმაურობს ქვეყანა!
ნანი — ნანა — ნანი — ნანა —
ზეიმს გარდა რაღა გვინდა!
საქმე ხომ კი დაგვირგვინდა!!
მაშ, ზეიმი!! სულ ზეიმი —
სხვა მეტი რა დაგვრჩენია!

ბანი მითხარ, გირჩენია,
პირი რომ დაგიფჩენია!!

IV

გხლა ძმაო, ვინც კაცია,
ბეჯითი და მამაცია,
და არ ჩემებრ ზარმაცია,
უყვარს სპეკულიაცია,
დღეს სულ ყველა ბაცაცია,

სხვას გააძვრეს, რაც აცვიათ,
მე კი, რაც მაქვს უნდა ვყილო,
დაილოცე ღმერთო დიდო,
სადარს შენი სამართალი,
მე მზიან და ის კი—მთვრალი!!!
თავში ხვლიკი მყავს შემძვრალი.
ჩქიმი ცოდვა, ჩქიმი ბრალი.—

შექანჯალეზული.

ორგუარი სახე სპეკულიანტებისა (როსტოვის ჟურნალიდან.)

არა სასურველი

სასურველი

„მუშაკის მათრახის“ კანცოლისაგან.

ამიერიდან „მუშაკის მათრახი“ ღირს თვეში 40 მანეთი, თითო ნომერი 10 მან.
სელის მოწერა შეიძლება მხოლოდ 3 თვით. სვედრი ფასი სელის მომწერლებმა
წინდაწინ უნდა გამოგზავნონ.

იმ სელის მომწერლებმა, რომელთაც ჟურნალი დაკვეთილი აქვთ დაუოწნებლივ
უნდა გამოგზავნონ სედმეტი 16 მანეთი ეოველი თვისა მომეტების დღიდან.

რედაქციისა და კანტორის მისამართი: თფილისი, რუსთაველის ზროსპ. № 24.
„მათრახისათვის“.

ო ი ნ ი.

(საიუბილეო მოთხრობა).

აგერ მებუთე დღე თენდებოდა, რაც დარისპან ქარსიძე და კაროენა, მისი ქალიშვილი, სოფელ მა-
ლლაშენში იყვნენ სტუმრად, კირილე მიმინაშვილის
ოჯახში და როგორც ეტყობოდათ, ჯერ დიდ ხანს არ
აპირებდნენ აქედან დაძვრას. თითონ კირილე ამ სამი
დღის წინ სხვაგან წავიდა, ოტაა ქამუშაძის დედის,
ეკვირინეს, სატირალში, და კირილეს ცოლი, და-
რიკო სამინაშვილის ქალი, მარტო ფუსფუსებდა
ოჯახში.

„არ გააგდეს ძვალი ამ სასიკვდილეებმა!.. რომ
არ იქნა ამგენის წასვლა! მთელი თავისი დღე და
წუთისოფელი ასე უნდა იყილონ სოფლიდან სო-
ფელში და ერთი ოჯახიდან მეორეში, დეიქა მა-
გენის ოჯახი, რავარც კია დაქცეული! ქვეყანას
აწუხებენ და თავსაც ვერაფერი უშველეს! რომ
ველარ მიხვდა ეს მიუმხვდარი, რომ მის დამყავებულ
გოგოს აღარავინ თხოულობს! იმის ჭკუა მაინც
რატომ არა აქ, რომ ძველი დრო აღარ არის, ფუთი
დაფქვილი 20 თუმანი შეიქნა და ორი კაცის შე-
ნახვას ორი მგლის შენახვა სჯობია ჩვენ დროში!“

ასე წუწუნებდა მარტო თავის ამარა მიტოვე-
ბული წვრილშვილიანი დარიკო, მაგრამ პირდა-
პირ არა თუ ერაფერს ეუბნებოდა აბეზარ სტუმ-
რებს, სულ თავლი მოსდიოდა პირში და მომხიბ-
ლავი ღმილი უთამაშებდა სახეზე, ლაპარაკს რომ
დაუწყებდა.

— მოგიკვდა ჩემი თავი, ბატონო დარისპან!
ბარემ ვაცი, რომ შენ საკადრისათ ვერ გაგიმასპინ-
ძლდი, მარა რა გეწყობა! თქვენ ოღონდ ჩემი
ოჯახიდან წაბრძანებას ნუ ინებებთ ჯერ, აგერ ჩემი
კაციც დაბრუნდება სადაცაა და მაშინ სულ სხვა-
ნაირათ დატრიალდება საქმე!.. შენ მაინც ნუ მო-
მიწყენ, ჩემო კაროენა, დაგენაცვლის შენი დარიკო,
ვინ იცის, შენი იღბალი აქ, ამ ჩვენ მაღლაშენშია,
სადმე დამალული და გიდარაჯებს! ნუ მომიწყენ,
ჩემო კაროენა, შენი ჭირი შემიყაროს!

კაროენა თავჩაღუნული იჯდა ფანჯარასთან და
წარბებ ქვეშიდან გაჰყურებდა უაზროდ თოვლით
დაფენილ გზას და მოღრუბლულ ცას. დაუსრულე-
ბელ ხეტიალს და ნიადაგ გათხოვებისთვის ზრუნვა-
სა და ფიქრს ისე გამოეფლავებინა მისი გონება,
რომ სხვა რაზედმე აზრის შეჩერება და ტვინის
განძრევა აღარ შეეძლო გულ-გრილად ისმენდა
იგი დარიკოს სიტყვებს, პასუხისთვის ენის მობრუ-
ნებაც კი უჭირდა და იჯდა ისე უძრავად, თითქო
მას კი არა, ვისმე სხვას ელაპარაკებოდნენ. ტკბი-
ლად მოუბარ დარიკოს კი გულზე ცეცხლი ედებ-
ოდა და განსაკუთრებულ სიძულვილს კაროენა-
სადმი გრძობდა: თავიდან არ შეეძლოდა ის აზრი,

რომ კაროენამ მას უკანასკნელი შუშის ქიქა გაუ-
ტეხა გუშინ წინ საღამოს...

უცებ სახლში შორეული სიმღერის ხმა შემო-
იქრა. დარიკომ ყურები დასქვიტა, ერთ წუთს
შედგა მეძებარეით და კარში გაღვრდა.

დარიკო არ შემცდარა. სიმღერა თან და თან
ახლოვდებოდა და რაღაც ორი წუთის შემდეგ ეზო-
ში შემოიჯირითდა თავის ლამაზ, წაბლის ფერ ცხე-
ნით ძალზე შეზარბოშებული კირილე.

— მისთვის მიყვარს ნარიმანი, სიმონიკას მამა
არი, ნარიმანი გო-ო-ცა-აძე!.. გაჰკიოდა კირილე.

თუმცა კირილეს ამ გვარი მოსვლა ყოველად
ჩვეულებრივი მოვლენა იყო, მაგრამ დარიკო სირ-
ბილით გაექანა მისკენ, წაავლო ცხენს ხელი აღვი-
რში და გააჩერა.

— სატირალში წახვედი, შე უბედურო, თუ
ქორწილში, ასე გაღეშილი რომ მოდიხარ სახლში?
— მიიძახა მან ქმარს და უნდოდა კიდევ ეთქვა
რაღაც, მაგრამ კირილემ აღარ აცალა და გ. ქვე-
ტინა.

— ჩვენ გახლავართ მიმინაშვილები! მიმინოს
შვილები!.. მიმინოს!.. ჩვენთან რა უნდა მწუხა-
რებას! ორიოდ დღე ვიცოცხლო, გული მწუხარე-
ბით ევივსო, მოლხენა დავაკლო და ისე წავაყრე-
ვინო ზედ მიწა? ჰა-ჰა-ჰა-ჰა! ვერ მოგართვით! ჩვენ
გახლავართ მიმინაშვილები! მიმინოს შვილები!
ჩვენთან რა უნდა მწუხარებას... ხო-მე-რი-კი მი-
წას გვარ-თმწეს, სი-მო-ნ-ი-კა გვა-სამარ-თლებს..
— დაიწყო კიდევ კირილემ.

— გაჩუმდი, შე სასიკვდილე! — ველარ მოი-
თინა დარიკომ: გაჩუმდი, ნუ ღრიალებ, შე უბე-
დური დღის გაჩენილო! ერთს მაინც რატომ არ
იკითხავ, ჩემ გულში რა სიმღერა ტრიალებს!

— ჰო, რა იყო?.. რა ამბავია?.. რაშია საქმე?..

— რა ამბავია და ი შენი დარისპან ქარსიძე
და მისი მზისუნახავი ფეხს აღარ იცვლიან შენი
ოჯახიდან და რავარც გინდა ისე ეპატრონე მათ.

— ჰა-ჰა-ჰა-ჰა! — გადიხარხარა კირილემ: არა, ხუმ-
რობ თუ მართალს ამბობ, დარიკო ჩემო, ჰა?.. კი-
დევ არ წასულან? ჰა-ჰა-ჰა-ჰა! აი, დასწყევლოს ღმერ-
თმა! ჰა-ჰა-ჰა-ჰა!

— შენ გეცინება, ფეხებზე გკილია ეს ამბავი
და ერთი თვის სამყოფი ჰადი რომ შეგიქამეს, ბლა-
რებს რაღა უნდა აქაშო, ამას აღარ კითხულობ!
ან კი შენ რა გეკითხება, ოღონდ შენი საღორე
მუცელი ამოიყორო და ცოლ-შვილს ფეხიც გაუ-
ცხია!

— არა მოიცა, მოიცა, დარიკო ჩემო! ნუ
გაცხარდები!.. მართლა აქ არიან? ჰა-ჰა-ჰა-ჰა! —
და კირილე გადმოხდა ცხენზე, გადასცა სადავე ამ
დროს მოსულ მოსამსახურე გოგოს, ნინოიას, და
ოდნავის ბარბაცით, მაგრამ მაინც კიდევ საკმაოდ
მტკიცე ნაბიჯით გაემართა სახლისკენ.

— ჰა-ჰა-ჰა-ჰა,-ხარხარებდა გზაში კირილე: ამან შეგაწუხა მერე, შე კაი ქალო?

კირილე შედგა, რამდენსამე წამს უძრავად იყო გაჩერებული და სახეზე ეტყობოდა, რომ რაღაც უმეკურ გეგმას ამზადებდა. უცებ მოწყვეტით მიტრიალდა დარიკოსკენ და გადინახარა.

— ჰა-ჰა-ჰა-ჰა-ჰა! რას მამცემ, დარიკო ჩემო, ი შენი სტუმრები რომ ნახევარ საათში აყვარო აქედან, ჰა! რას მამცემ-მეთქი! შე და-ვერ მოვახერხებო? მე—კირილე მიმინაშვილმა! ჰა-ჰა-ჰა.ჰა!

— რას აპირებ ახლა შენ, თუ ღმერთა გწამს? გლახა არაფერი ჩეიღინო, არ გამოგვჭრა ყელი! სტუმრები არიან, რაც უნდა იყოს... ხალხში სირცხვილი არ მაქვსო!..

— შენ დარდი ნუ გაქვს, ჩემო დარიკო! ის მე ვიცი და ჩემმა ბიჭობამი. როდის შემირცხვენინარ აქობამდე, რომ ახლა შეგარცხვინო?...— და კირილე მტკიცე ნაბიჯით გაეშურა სახლისაკენ.

— აქა მშვიდობა!— მიესალმა სტუმრებს ახალ მოსული შასპინძელი: რა კაი გიქნია, დარისპან ჩემო, რომ ჩემ წოსვლამდე არ წასულხარ! აბა, დარიკო, შენ ერთი კაი ღედალი დაგვიკალი სადილათ და ღვინო ჩემ კისერზე იყოს! მიამა, მე და ჩემმა ღმერთმა, მიამა, რომ აქ დამიხვდი!

— რა ვქნა, შენი ჭირი შემეყაროს, ჩემო კირილე! ბარემ მე კი არ ვიცი, რომ ამ ჩვენს დსაქცევ დროში აღამიანის ოჯახში მიხდომა და ათ დღეს გაჩერება კაცის მტრობას ნიშნავს, მარა სხვა გზა რომ არა მაქვს! შენ ჩვენნი ბრძანდები და არაფერს დაგიმალავ, კირილე ჩემო: ამ ჩემი ცოდვით სავსე გოგომ დააქცია ჩემი ოჯახი და მაგის გულისთვისაა ქვეყანას რომ თავს ვაბეზრებ. ახლა, ბატონო, სოლომან მორბელაძეს ხომ იცნობ, იმას მოველი აქ, შენ ოჯახში, გუშინწინ უნდა მოსულიყო ამ გოგოს თაობაზე: ერთი, კაი ბიჭი მეგულემა სალობერიძეებში და უსიკვდილოთ გაეჩარხავ საქმესო, ასე მითხრა. აღბათ, რამემ შეაფერხა და დროზე ვერ მოვიდა. სულ რომ ჯოხი შირტყა, აქედან ფეხს ვერ დაეძრავ, სანამ სოლომანი არ მოვა, ჩემო კირილე!..

— აი ყოჩაღ! აი და მაღალდეც, დარისპან ქარსიძე!— წამოიყვირა კირილემ: აი, ამას ქვია ძმობა და შეგობრობა!.. რაკი ასეა, ჩემო დარისპან, გაფიცებ მაგ შენ გასათხოვარ ქალიშვილს, ერთი რამ შემისრულე: როგორც დღეს დამიხვდი აქ და ჩემი გული გაახარე, ისე ახლაც, ფეხი არ მოიცივალო აქედან ჩემს ჩამოსვლამდე: დღეს რომ ხუთშაბათია, სამშაბათ საღამოს თუ არა, ოთხშაბათ დილას აქ გაეჩრდები.

— კიდევ მიბრძანდები სადმე, კირილე?— შეწყუბუღების ხმით ჰკითხა დარისპანმა.

— ჰო, დარისპან ჩემო: ქალაქში მივდივარ... კვირა დილას უსიკვდილოთ თბილისში უნდა დავრჩე!

— რა საქმე გაქვს მისთანა ქალაქში, უსათუოდ უნდა წახვიდე?

— დიდი საქმე დარისპან, ძალიან დიდი: კვირას ქალაქში მისთანა ამბავი იმართება, რომ მთელი იმერეთი იქ იქნება თავმოყრილი.

— მაინც რა ამბავია ასეთი, კაცო? ვინმე დიდი კაცის ქორწილი ხომ არ არის?

— დიდი დღესასწაულია, დიდი! დავით კლდიაშვილს ხ-მ იცნობ, ჩვენ დავითს? ჰო და დავითის დღესასწაულია, 30 წლის მოღვაწეობის დღესასწაული! მთელი ქვეყანა იქ იქნება თავმოყრილი, უფრო კი ყმაწვილ-კაცობა... აი სად იქნებიან კაი სასიძოვები, ჩაჩიქინებული ბიჭები შეგროვილი, ჩემო დარისპან, ჰა-ჰა-ჰა-ჰა-ჰა!— გადინახარა კირილემ და დარისპანს მიაჩერდა თვალებში.

დარისპანმა ყურები დაცქვიტა და სკამიანათ გადინაცვლა კირილესკენ.

— შენ ისე ლაპარაკობ, კირილე ჩემო, ვითამ ყველა ეს კაცები ერთად, ერთ სახლში იქნებოდნენ შექუჩიული.

— აბა რავა გეგონა? ერთ დიდ სახლში იქნება ყველა. ვინ იცის, იქნება შენი კაროქნას ბედიც იქ იყოს მომწყვდეული, იმ პალატებში დარისპან, ჰა? ხა-ხა-ხა-ხა-ხა!— კიდევ უფრო გულიანად გადინახარა კირილემ.

დარისპანს ფერი ეცვალა, კაროქნას გადახედა ცალი თვალით და შემდეგ ისევ კირილეს დაუწყო ცქერა იჭვიანისა და უმწყო თვალებით.

— აბა, ბევრი ყმაწვილები იქნებიან იქ კირილე? ცოლ-სათხოვარი ბიჭები?— ცოტა ხნის სიჩუმის შემდეგ ჰკითხა მან კირილეს.

— იმდენი წელიწადი შენ გასძელი და მეც, ჩემო დარისპან!

— რავა მირჩევ შენ ახლა, კირილე ჩემო: მოდი მივატოვო ეს სოლომან მორბელაძე და მისი სალობერიძეები— სულ ერთია მაინც არსად სჩანს ჩემი სოლომონი— და წამოვიდე თბილისს!

— ისენც კაი დაგემაართოს, კაი ჭკუა ეგ იქნება?.. მარა ა-ჰა ა-ჰა! ნიკაკის! პირობა დაგავიწყდა, რომ აქ უნდა დამიხვდე, ჩემს ოჯახში?

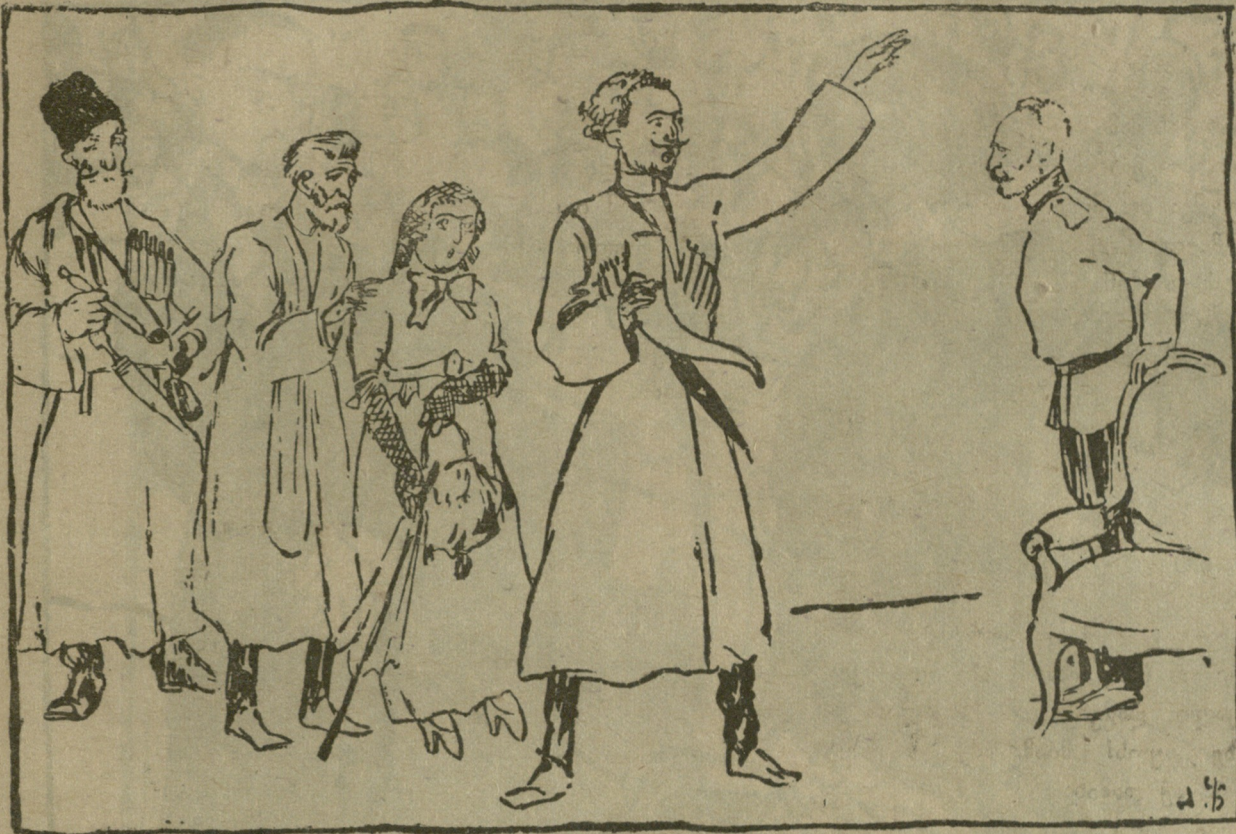
— სულ ერთია, ამ დასაქცევ ქვეყანაში არაფერი ეშველა ამის გათხოვებას... მოდი, ერთი იქაც ვსინჯო, ამ უკანასკნელად... ერთად წვეოდეთ ჩემო კირილე, შენი ჭირი შემეყაროს. აბა, ბოშო, კაროქნა, მოემზადე ჩქარა, ახლავე უნდა გაუდგეთ გზას, სახლში შეველა უნდა მოვასწროთ... ბევრს ეხვეწენ კირილეს და დარიკოს დარისპანს, სადილათ მაინც დარჩითო, მაგრამ ვერაფერს გახდნენ და დიდი საყვედურებით გააცილეს თავიანთ ოჯახიდან. მეორე დღეს კირილე დაუხვდა დარისპანს და კაროქნას დარკვეთის სადგურზე, საიდანაც თბილისს გამოემგზავრა მათთან ერთად.

დღეს დარისპან, კაროქნა და კირილე თბილისში არიან და კვირას, რა თქმა უნდა, საიუბილეო დღესასწაულს დაესწრებიან.

დავით კლდიაშვილის იუბილე.

კირილე მიმინაშვილი. მე, ბატონო დავით, თქვენ კარგათ მიცნობთ, ვინცა ვარ! მიმინაშვილი გახლავარ, კირილე მიმინაშვილი! მიმინოს შვილი! მართალია, აზნაუშვილობა მოისპო, ბატონო დავით, მარა ღვთის გაჩენილი მთა-ბარის გასწორება კაცს არ შოუძლია, ბატონო! სისხლი მაინც სისხლია და ამიტომ, როგორც თქვენც კეთილშობილი ბრძანდებით, მეც ამ მცირე სასმისით თქვენ საღვთგონებოთს გიხსლები, ჩვენი გვარის მიმინაშვილების მაგიერ. აგრეთვე, ბატონო დავით, ივანე გვერდგვანიძემ დამაბარა თქვენთვის დაბალი სალამი, ახლა ის კომისარი გახლავს და რაც შეიძლება კარგათ მიყავს თავის საქმე, გაავსო, ბატონო, ოჯახი, ყოველივე ხორაგო-ულობით...

დარისპან. (კაროენას) აბა, ბოშო, კაროენა, ახლაც შენი ვეჩერეზი მოვა... კირალე რომ გაათავებს ლაპარაკს, შენ უნდა დეიწყო, იცოდე! რავარც კი წამოვა, ხელათ უნდა დეიჭირო მისი ადგილი, თვარა ათასი კაცია მოდარაჯებული; ხომ ხედავ, ეგერ ჩვენს ვარდენ ყოფიანს ხუთი კაცი ძლივს აკავენს, წუწუნავაც რავა გადაჩახმახებულია და მოარღვევს ხალხს... აბა შენ იცი, რავა ლამაზით დეიწყებ... შენი ბედი ამ სახლში გადაწყდება: მთელი იმერეთი მოვიარეთ, ნ კომლიანი სოფელიც კი არ დაგვიტოვებია, რომ არ ვყოფილიყოთ და შენს გათხოვებას არაფერი ეშველა, ეგება აქ გაგვიცინოს ბედმა... აბა შენ იცი, შვილო კაროენა, რავარი რიხით დეიწყებ! აბა! ჰა! მეგონი ათავენს... შეემზადე!..

დ ე პ ე შ ე ბ ი.

გარეთ კახეთი. ივრის თემის მილიციის უფროსს ბოროტი ენები აბრალებდნენ, თითქო მას მიეთვისებოდა ხბოიანი ძროხა, სახაზინო ცხენი და ჩამორთმეული პური. სამაგიეროთ, როგორც შეეფერება ბოროტი ენების ნაყოფს, საქმე ჩაუტყუებინა კომისიას გადაეცა.

სართიჭალა. ადგილობრივ კომისარს აღმოაჩინდა (დამახინჯებულია) 4 ცხენი და 7 სული ხარი. და-აპატიმრეს ნაქურდალი კომისარი.

ლესა. ექიმების აზრით, თუ კარგი მომვლელი ეყოლება, შეიძლება იმედი ვიქონიოთ იმედი კოო პეუატე „იმელის“ გადარჩენისა. **ახლობელი.**

ახალ სენაკი. ქალაქის გამგეობამ გადასწყვიტა სამაზრო ერობის გამგეობას სამაგალითო გაკვეთილები მისცეს მეურნეობის წარმოებისა. ამ მიზნით განზრახულია: ქალაქის ბალი გადაიბაროს და აპრილის მიწურულში დაითესოს საადრიო კარტოფილი. ნაწილი მოსავლისა გაიყიდება საგარეო ბაზარზე ხარჯების დასაფარავად; მეორე ნაწილი მოხმარდება ქალაქის მცხოვრებთ, ხოლო ნამუსრევი გატანილი იქნება მაზრაში სანოვაგეზე ფასების დასაცემად.

ჩვენებური იუბილე

საიუბილეო მილოცვების დასაწყისი.

ეს მემცხეთება!..

როდესაც ჩემი ჭკუა გონება
შორს—შორს საღაცა დაეხეტება,
და თუ ამითი ქვეყანას ვარგე,
სწორედ რომ გითხრათ, ეს მემცხეთება.

როდესაც ქვეყნის ჭირი, ვარაში
გულსა ლოდივით თუ არ შედება
და ჩემგან მისთვის ერთგული შრომა,
სწორედ რომ გითხრათ ეს მემცხეთება.

როდესაც გულის სიღრმეს არ მწვდება
ტანჯული ხალხის სულის კვეთება,
მე რომ იმათთვის ვიზრუნო რაშე,
სწორედ რომ გითხრათ, ეს მემცხეთება.

როდესაც ვხედავ მოძმეთ სიკეთეს
ბოღმა და ჯავრით მოშლის ფეთება,
და თუ მე იმას ხელი შეუწყო,
სწორედ რომ გითხრა ეს მემცხეთება.

როდესაც ჩემგან არ შეიძლება
საერთო საქმის მსახურ კეთება
და რომ ქვეყნისა გამგეთ, შევიქნე,
სწორედ რომ გითხრათ ეს მემცხეთება

როდესაც ქვეყნის მავნეთ ვზოზილვარ,
ძალი აღარ მიძს გამოკეთება,
რომ დამავლონ არგე მეომესო,
სწორედ რომ გითხრათ, ეს მემცხეთება.

ან. განჯის-კარელი

ჩვენებურ იუბილეი

მილოცვების დასასრული.

სასარგებლო საქმე

რკინის გზელების საყურადღებო.

ამით ვაცხადებ ამახანაგ რკინის გზელების საყურადღებოთ, რომ ზესტაფონის სადგურის ტელეგრაფში იხსნება ძველი ტანისამოსების საღებავი ქარხანა. ვინაიდან რკინის გზელებს, ჯამაგირების სიკოტავის და მანუფაქტურის სიძვირის გამო, ახალი ტანსაცმელის შექმნა არ შეუძლიათ და შექმნილიც შემოაძველდათ, რომ ძველებს სიახლის ფერი მიეცეთ და იოლათ ჩავატაროთ სიძვირე, გთხოვთ გამოეშუროთ აღნიშნულ ქარხნისაკენ. ქარხანა მოწყობილია კოოპერატიულ ნიადაგზე.

ნიმუშად საქმარისია თვალი გადავლოთ ტელეგრაფის კედლებს, შიგ მომუშავე მოჩელებების სახეს და მათ ტანსაცმელებს, რომ დარწმუნდეთ 'მაგი საღებავის უმაღლეს ღირსებაში. გაძლევთ პატიოსან სიტყვას, რომ ერთი ღამის განმავლობაში საქმარისია ჩვენი სისტემის ოთხი მხრჩოლავი ლამაზამოსელოს სრულიად შეუცვალოს ფერი. იმავე ღამების ქვარტილი საუკეთესოთ ღებავს წვერულვაშს, თმას, ამოყავს და ამაგრებს მას, ასწორებს სახეზე ნაოჭებს, ხოლო უკეთუ განსაზღვრულ დოზას შიგნით ინებებთ, ახდენს ფილტვების ღებინფექციასაც.

გურული სცენა.

ქე არ მაჯობა ჭკუით ჩემმა ანუსიამ, ქე არ მაქამა სირცხვილი? აგი შეჩვენებული, აგერ ორმოცდა ათი წლის ქალია, მარა რომ არ გატყდა მისი გული, რომ არ ხუცდებოდა, ყორიფელი ახალი, რაც კი მუა ჩვენში, მოდა იქნება თუ რამე ამბავი, უნდა გეირონიოს ხელში უსიკვტილოთ. წროულს ქრიშობისთვის შვაი იყო, იქიდან მოყოლებული რომ ეიჩემა, არ გამართვა ხომ საშველი: გინდა თუ არა, კალანდა ახალი სტილით, ახალ მოდაზე უნდა გვეითენოთ... დამანებე, დედაკაცო, თავი, რა მენახლკალანდება, ახალი რა ხეირს დამაყრის, ძველს რომ არაფერი არ მუუტია ჩემდა მეთქი... რაფარც თქვენ არ დაგკლავთ, არ მინდოდა მის ჭკუაზე წასვლა, ამას რაფა მიზამდა გული შობა უკან მომეტეებია, ახალი წელი ქრიშობისთვის მარხვაში გემეტენებია, მარხუა გემეტება ამ ხნის კაცს... რომ ასევე ასე აი კარაბადინი, აგერ ორი წელიწადია, რომ აღარ მიდღესასტაულებია ჩემებურად კალანდა, თვარა, მანამდი, იცოცხლე შენც და მეც, ჩემსავით ერთი ვერ გეილოცავდა კალანდას გურიში, საჩიჩილაკე თხილის ხეი ერთი წლიდან მქონდა ამორჩეული ტყეში, ჩიჩილაკს ჩამოვქნიდი ორი ჩემი სიგრძეს, რომ შემოვკავშავდი სუროთ, კურკანტელით, წამოვავებდი ზედ ბოკელს, კვინჯილას, ვაშლს, აბრეშუმს, ფულს, ზედ კაი უშველებელ ტახის თავს რომ ვადმუაყულებდი, შეუქიფილებდი სანთლებს ქვეშ, აბა კალანდა დილას ვალოცვას ვინ მომასწრებდა, ჩემს ყარაბინას რომ ვბრიგებდი, თელი სოფელი გეიღვიძებდა და მერე დეიწყებდენ ვალოცვას. ჩემი ანუსია ძალიანი ყიამეთი ქალია, მარა კალანდა დილის ვალოცვიზა ვადარეული იყო, ისე მოწონდა, ჩამომეკობწიალებოდა კისერზედ, კეკალ ტუნჩში ჩამბრომტავდა და მეტყობდა: „გენაცვალე ყაძახობაში, ვაბილა, თუა ერთი ყაძახი გურიში, შენც ქე ხარო... აბა! ასე მიხაროდა კალანდას გათენება, მარა რომ ამირიეს დავთარი, მივანებე თავი და არც მინდოდა გამეხსენებია იგი... მარა, რომ არ, მომცა საშველი, რა მექნა... რაფა, არ ვაგიგონია, დედაკაცმა თქვა თურმე, ზღვას დავწვავო, ეილო ნიგუზალი და ქე ჯგუბა თურმე შით... ქალის გულს რა მოდრეკს... დამიყოლია ხომ თავის ნებაზე, რა მექნა, შუუდექი კალანდიზა მზადებას, მეზობლები დამცინოდენ: „ბიჭო, ვაბილა, რამ ვაგაბდლო, რაფა, შენც ცოცხალისტობ, თუ რა არასო... მე ქე მ ხვენოდა, მარა ასე ვუჩიოდი იგენს: „რა მენადღებოდა, ახალსაც გვეითენებ და ძველი ხომ წინ მაქვს, ორივე რაფა ვამოდგება უბედური, ან ძველი წელიწადი კი იქნება ბედნიერი და ან ახალი მეთქი“... არაკაცს არ უუქმებია ჩვენს ზუხუროში ჩემს მეტს ახალი კალანდა. რალამც ვუქმობ, ქე ვიდღესასტა-

ულეზ ბარალამ კარგათ მეთქინ... მართლა არ დამიკლია, რაც კი შეიძლებოდა ამ დაღუბულ დროში... გვეილოცე კალანდა დილას, ვისურე ქვეყნიზა მშვიდობიანობა, ჩვენი ქვეყნის ბედნიერება, ჩვენი მტრების თვალების დაყენება, ამ ასვრილი ქვეყნების დაწესრიგება, კაცთა შორის მშვიდობა, ქადის, ფართალის, პურის, და ყველაფერის, რაც საჭიროა ჩმის გაეფება, ვუსურე ჩემს ანუსიას სიცოცხლე და ჯანთელობა, ვადავროშტე და ვბრინგე ჩემი ყარაბინერა, რაც იქნეს, იქნეს, ვუთხარი ანუსიას, კი ვამაბდლოე აი კაკალი კაცი, მარა ვნახოთ, ერთ შენს ჭკუაზეც გვეიარ მეთქინ. დავფელით, ვისაუზმეთ... არ გუუარია ნახევარ საათს და მოვადგენ კარზე გვარდიელები: „ამდილას, გამთენიესას რომ ზარბაზანსავით... ბრიგა, ვინ იყო იგი, გვითხარი მალეო...— ვინ იყო და მე ვიყავი, კალანდა გვეითენე ახალ მოდაზე მეთქინ... არ დამიჯერეს, შევიყვანე სახლში, ვაჩვენე ჩიჩილაკი... მაშინ ქე დეიჯერეს, დავფელით სადილზე და სალამომდი სულ ბრეველ ჟამიერ და ალილო ვიძახეთ... ძან იამეს გვარდიელებს, თქვენ ნამდვილი ცოცხალისტები ყოფილხართ, რომ ახალ მოდას მისდევთ...— აბა, თქვენ ბალშონიკი გეგონეთ, რომ მომადექით ამ დილას კარზე მეთქინ, ვუთხარი იგენს... არა, თოფის სროლა ყველაიზა აკრძალულია და იმიზა მუედითო... კაი, დავემართოს. ვავატარეთ ასე კალანდა. მევიდა შობა. შობა ხომ ძველებურათ ვიდღესასწაულეთ... მეორე კალანდაც მინდოდა მედღესასწაულებია, მარა, გეიარა რამდენიმე დღემ და იმისანე სასიხარულო ამბავი მევიდა, რომ რალა გინდა შენ უკეთესი: საქართველო სახელმწიფოთ იცვენსო.— ვაგვიხარდა, მარა, რაფერ მერე, მიწაზე ფეხს არ ვაკარებდი სიხარულით, ანუსიე ხომ სულ იმას მეუბნებოდა, რომ ახალი სტილით კალანდა, ნახე რა ბედნიერი ყოფილაო!.. — კი ყოფილა, რალა დროისაა, კაი, მაი ახალი კალანდა, ახლა კი ვარ მადლიერი, რომ დავიჯერე და ახალი კალანდა დევიბედნიერეთ, ამისთანა სასიხარულო ამბავი და ბედნიერება არც ერთ კალანდას არ მუუტანია ქვეყნიზა მეთქინ... დედა, რა მოგვესრა აგი, იქნება დევისვენოთ აწი, იქნება დეიწყოს ქვეყანა, რამე ვაიფედეს და შიმშილით და უქინქო—უტანსაცმლოთ არა მოვკტეთ,— დავანებე თავა, ძველი კალანდა რაფა მინდა აწი, აი, შობა და ახალი კალანდა კია არეული, მარა მავას ქე ვაასწორებენ თურმე, შობას წინ დასწევენ და კალანდა მერე იქნება თურმე. ყველაფერი ქაი მოვასწროს ღმერთმა ყველას, ჩვენ კაი ამბავი და ბედნიერება მოგვიტანა ახალმა კალანდამ, ქვეყანა დეიწყოს, რაცხა ხალხმა სული მეთქვას, თვარა მე ჩემს თავს რას ვჩივი აწი, სამარეში ვიხედები. ჩემი დამოუკიდებლობა მაინც არ იქნება ჩემი ანუსიეს ხელში, რაც უნდა იმას მაქნიებს და როისაც უნდა მაშინ, აგი სიდოური დამუუკიდებლობა არის, მარა ჩემს თავს რას ვჩივი, თუ ჩვენი ქვეყანა კი წინ წავა...

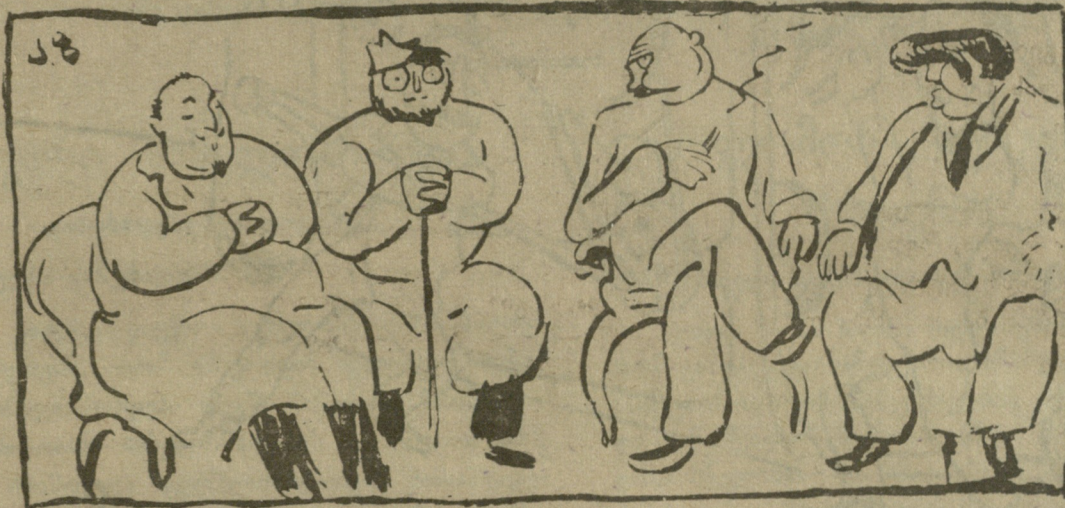
ლუკაიეს ობოლი.

რეფორმის შემდეგ

ჩვენი მოლოდინი არ გამართლდა და მას შემდეგ, რაც 6 მან. მაგიერ 10 მანეთად გავხადეთ № უწესებოდაც და თავბრუსმსხვერველად კიდევ უფრო იმატა ქუჩაში ქურნალის გამოსვლისას, მილიციის უფროსი, რაკი ვერაფრით დაამყარა წესრიგი, იძულებული გახდა სამსახურისათვის თავი დაენებებია.

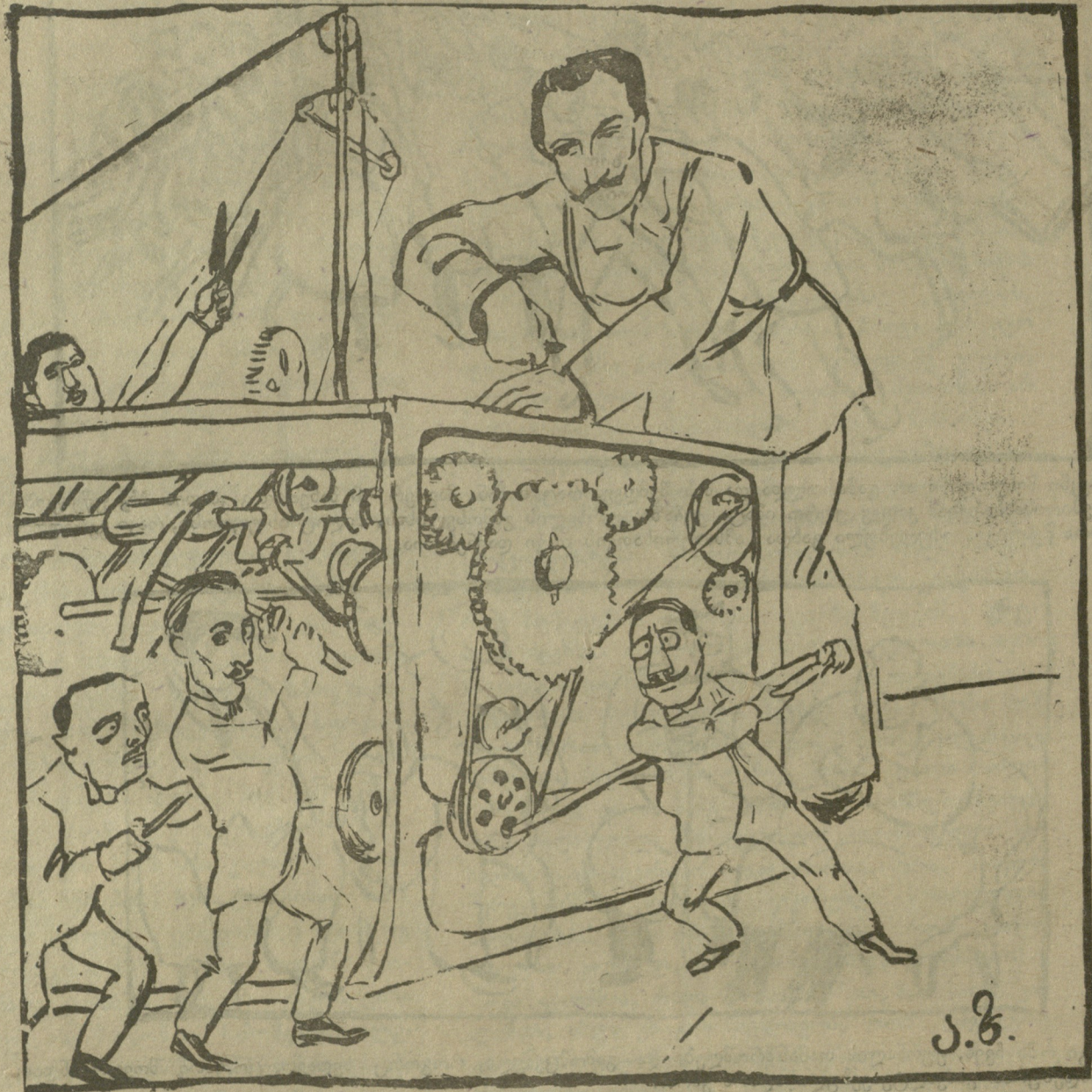
მაგიერში ჩვენ, ქურნალის თანამშრომლები და გამომცემელი, როგორც ხედავთ, ცოტათი მოვჯობინდით და უწინდებურათ გაძვალტყავებულნი აღარა ვართ!

ჩვენი გამომცემელი კი ესლა თავის თანამშრომლებს უკან აღარ რჩება და ერთი-ორად ინაზღაურებს ვანე ვილ 6 მანეთიან დროების დანაკლისს.

ფედერალისტების „მოღვაწეობა“ ფოსტა სტეფ. უწყებაში

დ. შველაძე. დასწყევლოს ღმერთმა, დღე და ღამე თავს დავსტრიალებ ამ მანქანას, შეხედავ თითქო არაფერი აკლია, მაგრამ მაინც ვერ მუშაობს ისე, როგორც უნდა მუშაობდეს. ნეტავ რა ჯანდაბა უშლის? ქვეშევრდები. (თავისთვის) აბა ბიჭებო, გაუჩხირეთ ჯოხები ბორბლებში, დაე ეწვალოს.

ქრონიკა.

დ. აბაშა. დღე იგი ამა წლის იანვრის 30, შინაგან საქმეთა მინისტრის ჩამობრძანებისა სამწუხაროდ დღეთ უნდა ჩაითვალოს აბაშის ცხოვრებაში. მინისტრის მოლოდინში და მის მოურავების მიერ პირისაგან მონისა აღგვილ განიავებულ იქნა ქუჩებსა და მოედანზე შრავალ წლობით დაგროვილი ძველი განძეულობა, უროპლისოდ ძლიერ გაუჭირდება ცხოვრება ჩვენს დაბას.

ჯიჭიე.

მუხრანი მუხრანის ზოგიერთ სავაჭროებში, ღამლამობით „ბანქოს“ საშვალებით იმართება 1919 წ. მოგებულ ფულების განაწილება. რადგანაც ზოგიერთ ამხანაგებისათვის მოგებიდან არაფერი ურგუნებიათ და ჯიბე-გაფხეკილი დარჩენილან, ატეხილა ერთი ალიაქოთი და მიხლა-მოხლა. წესიერების აღსადგენათ სოფლის აღმინისტრაცია იძულებული გახდა, სავაჭროდან ისინი გაედევნა— და, სავაჭროს კარებზე კი კომისარიატის ბეჭედი დაესვა.

ნემსი.

სპეკულიანტების სიმღერა.

(კახეთისთვის)

სურვილმა გამდიდრებისა დამიფრთხო ბეჩავს ძილიო;
 კახეთის სოფლებს მივადექ—გამოუთხარე ძირიო.
 ერსა, ბერსა და თავადსა, ყველას გავკარი კბილიო;
 ქერივ-ოხერთ ტყავი გავაძრე, მთლათ ამოვწოვე ტვინიო.
 ჭამაში მალა გახსნილსა ზედ შემომესწრო ომიო,
 ოხრათ გაძვირდა ყოველი: პური, სიმინდი, ღომიო.
 გიყვარდეს—გაფძვერ, გამოვძვერ, დავაფაციცე თვალეზი...
 საპონს და ფერ-უმარილსა მთხოვდენ გაღმური ქალები.
 ქალაქს კი პური ჰშიოდა, „პულრა“ ვის აგონდებოდა!..
 ყველგან ვიხმარე ფანდები, სადაც რა გამოდგებოდა.
 დამშეულთ პური ვუზიდე, გამამძღართ ფერ-უმარილი;
 თბილისელთ ჭაჭის არაყი, სოფლელებს გოხი-მარილი.
 თანაც ვატყობდი, რომ ხალხი უფრორე—დამშეოდა.
 იმდენი პური დავმალე, სარდაფში არ ეტეოდა.
 და, როცა თავისუფლებამ რუსეთი სულ მთლათ არია,
 დამალულს ყიდვა დავუწყე მაშინ დამიდგა დარია...
 თბილისშიც სახლი ვიყიდე კობტა, ლამაზი დიდია.
 მე კარგათ ვცხოვრობ, ხალხი კი ფეხებზეც არა მკიდია.
ჯიბილა.

მთავარი სახელოვნოები.

განცხადებების დაფაზე.

პირველი განცხადება:

მაქვს პიტივი ვაუწყო სახელოვნოების პატივ-
 ცემულ მუშებს, რომ ამიერიდან ავთმყოფთა ბი-
 ნაზე გასინჯვა მოხდება რიგში ჩაწერით. ჩასაწერათ
 უნდა მიმართოთ სახელოვნოების „ოკოლოტკის“
 დარაჯს, რომელიც ფერწილობისათვის მოსამზადე-
 ბლათ არის დანიშნული ჩემთან. თუ რიგის მოწე-
 ვამდე ავთმყოფის მდგომარეობა გაუარესდა, მაშინ
 უნდა მიმართოთ ჩემს ორ თანამშემწეთ, რომელთაც
 თამამათ შეუძლიათ ჩემი მაგიერობა, მიუხედავთ
 იმისა, რომ მე ექიმი ვარ და ისინი ფერწილები.
 ავთმყოფობის თავიდან ასაცილებლათ საქიროა სა-
 სტიკათ ასრულებდეთ შემდეგ დიეტას:

1. მიიღებდეთ დღეში თითო ჩაის ჭიქა
 „კარდანახს“ სულზე;
2. რგვალათ მოხარშულ ვარაის;
3. თითო ბორჯომის ბოთლ რძეს;
4. ათ ცალ კვერცხს ერბოში შემწვარს და
5. ექვს ფრანგულ ბულკს.

წინააღმდეგ შემთხვევაში ებიდებია ფართე ხა-
 სიათს მიიღებს და, ისედაც კერძო პრაქტიკით მო-
 უცლელი რკინის გზის ექიმები, იძულებული ვი-
 ქნებით მოვაკლოთ ჩვენი დახმარება რკინის გზის
 მუშა-მოსამსახურეთ.

მთავარ სახელოვნოების ექიმი **ოჩერედნოვი.**
ცოცხი.

სოლომონ შურგიელიძის სსოცნას.

(საქართველოს დამოუკიდებლობის ცნობის გამომ)

დღეს ჩვენი ხალხი ოდეს ღებინსა და ზეიმშია
 რომ გამოსჭედა სანუკვარი მან ბედი თვისი,
 სამწუხაროა რომ შენც ჩვენთან ეხლა არა ხარ
 და ვინ შეაფოს ჩვენთვის დიდი ეს დანაკლისი.
 ჟამსა ბნელისას შენ იყავი ჩვენი მფარველი,
 როგორც ლამპარი გვინათებდი გზას გასავლელსა,
 და რომ იმედი ჩავგენერგა ტანჯულთა გულში
 დაულალავად მუდამ ქნარი გეჭირა ხელსა.
 მწარე ლექსებით დატიროდი სანშობლოს ბედსა,
 იღუმალ ცეცხლით თან იწვოდი ვით საკმეველი,
 შეუდრეკელად დაინტაჯე უსწორ ბრძოლაში,
 ვით გოლგოთაზე წამებული ნაზარეველი.
 მონობის დროში ვის ეგონა მიგვატოვებდი,
 გაუხარელი ჩახვილოდი ცივ სამარეში
 და შენს ქნარსა თვით ზეციდან ჩვენთვის მოვლენილს
 დაადუმებდი, წაიღებდი უცხო მხარეში.
 ნაყოფს ბრძოლისას ვერ მოესწარ, მუდამ უბედო,
 ისე მიიკარ ტანჯულ გულზე შავი სიკვდილი,
 მაგრამ საყვარელს შენს სამშობლოს, ეხლა ბედნიერს,
 დღეს მხიარული თავს ევლება შენი აჩრდილი,
 უკვე აღსრულდა შენგან თქმული ბრძნული სიტყვები
 „როს გაცოცხლდება საქართველო, — მაშინ აღსდ-
 გება“
 და კიდევ აღსდგა. გიხაროდეს საფლავში მიინც;
 აქ კი მარადის შენს სახელსა ქებათა-ქება.

ტუზი.

ნანგრევებზე

ქ-ნი ანტანტა. საკვირველია ამ ნანგრევებზე რამდენი სოკო აღმოცენდა. ენახოთ ჩემთვის რომელი ივარგებს.

ჭაგან-ღანირის რესპუბლიკა.

15 დეკემბერი. (დაგვიანებულია) ჭაგან-ღანირის რესპუბლიკის დამოუკიდებლობა უკვე იცნო როგორც საქართველოს მთავრობამ, აგრეთვე ქუთაისის სამაზრო ერობამაც.

ამ სახელმწიფოთა ელჩები უკვე ჩამოვიდნენ და დაბინადრდნენ „ვერხვის მინდორზე“.

„ვერხვის მინდორზე“ ამ ფრიად მნიშვნელოვან და ისტორიულ აქტის აღსანიშნავათ გამართულ ნადიმზე ხსენებულ რესპუბლიკის მთავრობის მიერ მოწვეული იყო სხვა და სხვა სახელმწიფოთა წარმომადგენელნი. ნადიმზე გრძელი სიტყვა წარმო-

სიტყვეს შინაგან საქმეთა მინისტრმა დომენმა და საგარეომ—ლადონმა. „ეს დღეა“, სიტყვა დომენმა „ყველა დღეებში გამოჩნეულია; ათასი წლოებით დაჩაგრულმა ერმა „სამხრეთელმა“ თავი გაინთავისუფლა; გამონახა ისეთივე ჩაგრული ერი, როგორიც არის ჭაგანისელნი და მჭიდრო კავშირი შეკრა მასთანაო. მომავალ სახელმწიფოებრივ აღმშენებლობითი მუშაობისათვის შედულდა და შეუსისხლორცდა ერთმანეთსაო.

მისალოცი სიტყვები წარმოსიტყვეს ქუთაისის სამაზრო ერობის გამგეობის წევრებმაც და უცხო სახელმწიფოთა ელჩებმაც.

ნადიმი დამთავრდა მეორე დღის 4 საათზე.

16 დეკემბერი. აღმოჩნდა, რომ ღანირი შესდგება ორი ერისაგან. ამ ერთა სახელწოდება გამოჩენილ ისტორიკოსების გამოკვლევით ასეთია: ჩრდილოელი და სამხრეთელი. ჩრდილოელი ერი შეადგენს სამ ვეოთხედს მთელ ღანირისას და ბინადარია, მისდევს მიწის მუშაობას, ხოლო სამხრეთელი ერის დიდი უმრავლესობა ჯერაც მოხეტიალეა და უფრო ეტანებიან მეჯოგეობას.

საზღვარი ამ ორ ერთა შორის ასეთია: ღანირის-ქუტირის რესპუბლიკის პარლამენტის შენობა, თვით ღანირის უნივერსიტეტი და თხილავების უბანი.

17 დეკემბერი-19 წ. სამხრეთელი ერის ნაწილი, რომელიც გამიჯვნის დროს ჩრდილოელ ერში მოჰყვა და გაითქვიფა აღშფოთებას გამოსთქვამენ იმის გამო, რომ ისინი არ მოჰყვენ ჭაგან-ღანირის სახელმწიფო საზღვრებში*).

18 დეკემბერი-19 წ. ღანირ-ქუტირის სახელმწიფოს ქვეშემდგომი ერმა—სამხრეთელმა თავი მოიყარა თავისუფლების მოედანზე და უთვალავ დროშებით და პლაკატებით, რომელზედაც წერა: „ძირს ღანირ-ქუტირის თვითნებობის სახელმწიფო, გაუმარჯოს ღანირის მთლიანობას მხოლოდ ჭაგან-ღანირის რესპუბლიკის საზღვრებში“.

გაემართა „ვერხვის მინდვრისაკენ“. პოლიციასა და დემონსტრანტებს შორის მოხდა შეტაკება. დაჭრილია ათი და მოკლული ხუთი—ამათში: ერთი კაცი და ოთხი ქალი. მიუხედავად ასეთი ზომებისა დემონსტრანტებმა საღამოს კვლავ თავი მოიყარეს თავისუფლების მოედანზე. გამოიტანეს შემდეგი დანებებები: აირჩიონ დელეგაცია და გაგზავნონ ქუთაისის სამაზრო ერობაში ღანირ-ქუტირის მთავრობისადმი პროტესტის გამოსაცხადებლათ, და მეორე, რათა შეამდგომლობა აღძრან ქუთაისის სამაზრო ერობის გამგეობასთან საზღვრის შესაცვლელათ ჭაგან-ღანირსა და ღანირ-ქუტირის რესპუბლიკათა შორის, ვინაიდან მათ ასე სურთ (სამხრეთელებს).

დელეგაციაში შედის სამი პირი ჩრდილოელ ერის თავგამოდებული მოღვაწეთა და ქუთაისელი ებრაელი აბეშა.

19 დეკემბერი-19 წ. ჭაგან-ღანირის პრეზიდენტი ვალონი დეკემბრის 24, დილის 10 საათზე, საგანგებო მატარებლით გაემგზავრება ქუთაისს.

ინახულებს სამაზრო ერობის ზოგიერთ ხმონებს და გამგეობის წევრებს, აგრეთვე ბნ ლომიხვადს, რომელიც დიდი სიმპატიით ეპყრობა ჭაგან-ღანირის რესპუბლიკას.

* წინათ არსებობდა ერთი ღანირის რესპუბლიკა. ამ სახელმწიფოში შედიოდნენ მრავალი ერები. ახლა კი შესდგება ორი რესპუბლიკისაგან, ჭაგან-ღანირი და ღანირ-ქუტირი, ღანირი გაყოფილია ორათ. ავტ.

პრეზიდენტს მიიღებენ ქუთაისის სამაზრო ერობის სალაროს კარიდორში (დასაცდელი ოთახი). რის შემდეგ სადილს მიირთმევენ სასადილო „კოპერაციაში“.

კულიანი.

ბ რ ძ ა ნ ე ბ ა

საჩხერის გენერალ-გუბერნატორისა.

როგორც აღიუტანტების მოხსენებიდან სჩანს, ჩემს საგენერალ-გუბერნატოროში, ძლიერ უკლია „ბაქარის“ თამაშს; მწუხარებით აღვნიშნავ რა ამაზღ, — წინადადებას ვაძლევ ჩემს ხელ-ქვეითთ, რათა უპირველესი ყურადღება მიექცეს სათამაშოთა ფარულ ადგილების შოვნას.

ვაცხადებ სოფელ მოქალაქეთა საყურადღებოთ, რომ მე, გენერალ-გუბერნატორს, სრულიადაც არ მქონია მხედველობაში დამეწესებია 8-სათის სამუშაო ღვინის სმა. მათ უფლება აქვთ იქეიფონ მთელი დღე და ღამე—თუ კი ამას ისურვებენ.

ფ ო ს ტ ა.

ფიალვაძეს. ჩვენს რედაქციას ძლიერ ეინტერესება გაიგოს ვინ გასწავლიდათ თქვენ გეოგრაფიას. ისეთი ხალხი, რომელიც „ცხვირში შამფურს იყრის“ ავსტრალიაში სცხოვრობს და არა ავსტრალიაში

ავტორს. (რომლის სახელი და გვარი ვერ ამოვიკითხეთ) თქვენს ლექსში ერთი შეკითხვა არის: „მაგრამ მე ჯერეთ რჩევა მომეცით, ტკივილებსა ვგრძნობ თუ მოვრჩები?“ თუ ეს ტკივილები ლექსის წერით არის გამოწვეული, თქვენი მორჩენა ერთობ საეჭვო იქნება. სხვა მხრივ ნურაფრის გეშინიათ.

გოგიას. იხილე მე 11 ნომერი, გვერდი მე 13-ტე ჩვენ არაფერი დაგვრჩენია.

ბუტა-ბაქურას. „ფსევდონიმს თავი მოვგლიჯე, ეხლა ვარ ბუტა-ბაქურა. და მაპატივე, ეშმაკო, მუხამ თუ დამაფხაკურა“

შეგინდოს უფალმა, ძმაო! ჩემი პატიება თუ კი იკარებს ამაზე ადვილი რაღაა, მე მუდამ თანაგრძნობით ვეკიდები თქვენს ბედში მყოფთ.

გაქცეულს. დავნიშნეთ სენატორთა რევიზია შინაარსის გამოსარკვევათ.

საკრამენტოს რა კარგი იქნებოდა მოკლეთ რომ დაგეწერთ და გარკვეულათ.

კოჭობინელს. თქვენ იწერებით: „ჩვენმა სოფელმა გადასწყვიტა ააგოს სკოლისათვის ენგურის შენობა“.

ეს დასაჯერებელი იქნებოდა მდ. ენგური რომ იყინებოდეს.

„გუშან მოხალისეთა ჯარის წარმომადგენელმა ვნახე ხულა სომხეთის დიპლომატიური წამომადგენელი და განუცხადა, რომ დენიკინმა იცნო საქართველოს, და სომხეთის და აზერბეიჯანის დამოუკიდებლობაო“.
(„სოლოვი“ № 30).

დენიკინი. მშვენიერო მეზობელო, მოხუცი კაცი ვარ ნუ გამიმტყუნებ, თუ ამდენს ხანს ვერ გიცანი. **ქაბლა** კი გცნობ, შენ სწორედ საქართველო ხარ...
საქართველო. თქვენ თითონ ვინა ბრძანდებით. სრულად ვერა გცნობთ...

ნახუტურელს. „ემშაკის მათრახს“ ფოთიდან ბუტუნა აწვდის ცნობებს: თქვენი კარიკატურის გეგმა გვარინია, მხოლოდ არ ვიცით რა საგანზე ესურთ რომ დაიხატოს.

მაჭვრეტის. ჯერ დაგვისაბუთეთ და შემდეგ დაგბეჭდავთ.

მოქალაქეს. თქვენს თხოვნას: „შეშის სიძვირეზე მეთაური წერილი დავსწეროთ“ ვერ გისრულებთ, ვინაიდან ჩვენ ქვანახშირს ვხმარობთ.

უცნობ ეკონომისტს. ჩვენ რესტორან „რაქაში“ ვსაძილობთ. კერძო ხასიათის ცნობებს არ ვიძლევით **ლინგვისტს.** სიტყვა „ВИНОВНИКЪ“-ს ზოგიერ-

თი „მედღინეთ“ სთარგმნის. სატერმინო კომისიას უფრო სწორად მიაჩნია „სირაჯი“, საინტერესოა თქვენი აზრიც.

ოზურგეთში ნამყოფს. შე კაი კაცო ამოდენა წერილი ისე გარკვეულათ დაგიწერია და რისთვის გაგიჭირდა სახელისა და გვარის წასაკითხავად მოწერა?

მისწრებას. თქვენმა „გეურქამ“ ველარ მოუსწრო მორიგ ნომერს, გზაში გარდაიცვალა.

უცნობს. თქვენი „შარადა“ რომ დაგვებეჭდა უკვე „ცნობილი“ იქნებოდით, მაგრამ ცნობილი შეიძლება....

ბზიას. რედაქციამ უნდა იცოდეს ვისზე სწერთ, რატომ სწერთ. არ დაიბეჭდება.